Koncert: En musikalsk dialog mellem kulturer

I en tid, hvor der er alt for meget politisk splid i verden, og verdens lande i stedet burde arbejde sammen om menneskehedens fælles mål, er det ekstra vigtigt, at vi på alle måder bygger bro mellem verdens nationer og de mange forskelligartede kulturer. Når vi oplever det skønne i andre kulturer, skaber det gensidig forståelse og et grundlag for samarbejde og fred. Klassisk kunst er derfor en vigtig nøgle til en sådan dialog mellem kulturer, og det er grunden til, at vi afholder denne koncert!

Fredag den 17. februar, 2017, kl.19.

Gratis adgang.

Sted: Russisk Center for Videnskab og Kultur, Vester Voldgade 11, København.

Kinesiske forfriskninger i pausen.

Invitér også din familie, venner og kollegaer, og hæng gerne plakaten op forskellige steder.

Information: 25 12 50 33

Program

Download (PDF, Unknown)

Hold jer til LaRouches dagsorden

Leder fra LaRouchePAC, 30. januar, 2017 – Tiden er atter inde for verden til at lytte til de vise ord fra Lyndon LaRouche. De spørgsmål, som han nu i årtier har været fortaler for, er nu eksistentielle spørgsmål for transatlantiske nationer, hvis »eliter« har mistet deres lederskab, og som bogstaveligt talt også er gået fra forstanden over de afvisninger, som rammer dem i nationale valg og afsættelser.

Netop, som det amerikanske præsidentskab er brudt ud af atlanticisternes indespærring, bliver LaRouches ideer nu repræsenteret med voksende styrke af den nye, strategiske trekant, Rusland-Kina-Indien. Dette nye paradigme repræsenterer den eneste, produktive vej for USA at gå – og dette har LaRouche grundigt forklaret i de »Fire Love til USA's Redning«. Dét er vores mobilisering, med Trump-administrationens retning, der endnu er uafklaret. Vi bør ikke udelukke betydningen af Trumps uforsonlighed over for den britiske kongefamilies forsøg på at gelejde ham ind i en politik for krig med Rusland, og for krig imod industri og vareproduktion; og heller ikke hans uforsonlighed imod konservative GOP-tosser som McCain og Graham, og imod Obama-maskinen.

Mandag gentog Helga Zepp-LaRouche, hvad hun havde sagt under søndagens diskussion om vores mobilisering; at det absolut vigtigste er – at forhindre Tredje Verdenskrig; dette på den måde, som Lyndon Larouche har specificeret, og som er den eneste mulige måde, nemlig gennem en amerikansk præsident, der accepterer Putins strategiske geni og aftaler at samarbejde. Denne amerikanske præsident vil således, langsomt, men sikkert, være i færd med at samarbejde også med Indien og Kina. En Trump, der ikke er under britisk kontrol og atlanticistkontrol, er i færd med at tage nogle skridt i denne

retning.

Det betyder at gennemtvinge Glass-Steagall så hurtigt som muligt og at mobilisere omkring Lyndon LaRouches politik med de Fire Love for en økonomisk genrejsning. Dette må være omdrejningspunktet for vores mobilisering, på trods af det hysteri, der sender den etablerede elite ud på gaderne i forsøg på at standse Trump.

Sidste uges mobilisering for at holde George Soros' partner Steven Mnuchin ude af USA's Finansministerium og i stedet fremme Glass-Steagall er først ved at komme i gang. Her til aften blev Mnuchins forventede godkendelse i Senatets Finanskomite blokeret af Demokratiske senatorer, men kun til i morgen, hvor kampen i komiteen genoptages. Frontlinjen i Senatet må fortsat være talstærk, med mange delegationers kampagne for Glass-Steagall på Capitol Hill på onsdag. Vi må holde øje med Chuck Schumers krokodilletårer og fortsætte mobiliseringen omkring LaRouches politik.

Som Helga Zepp-LaRouche i dag tilføjede; de har indespærret amerikanske præsidenter i mere end et halvt århundrede, og indespærret Lyndon LaRouche i mere end 30 år; nu er begge i færd med at bryde ud.

Massebevægelse for at vælte George Soros i Makedonien

30. jan., 2017 – Et betydningsfuldt, nyt initiativ, en bevægelse, der er helliget til at stoppe George Soros, er kommet i gang i Makedonien, rapporterer Pamela Geller den 22. jan. i *The Geller Report*. Bevægelsen hedder »Stop Operation Soros: (SOS)«.

Stifterne af SOS appellerede til borgere i hele verden om at »kæmpe imod énsidighed i borgersektoren, som er udtænkt og anført af George Soros«. Bevægelsen er etableret for at afsløre »de undergravende aktiviteter i alle George Soros' organisationer«.

Også Ungarn har taget skridt til at bekæmpe Soros og til at slå ned på organisationer, grundlagt af Soros, ved at bandlyse dem i landet, siger Geller.

I dag sagde den ungarske finansminister i et interview: »Soros vil gerne have, at denne regering bliver en fiasko, han vil gerne, så at sige, fyre denne regering, fordi han ikke kan lide vores fremgangsmåde, ikke kan lide vores politik.« Udenrigsministeren Peter Szijarto sagde til RT's Sophie Sjevardnadse: »Vi finder det ekstremt antidemokratisk, hvis en person fra udlandet ønsker at øve indflydelse på de ungarske vælgere over, hvem, de skal stemme på.« Flere dage før interviewet indledte det ungarske parlament en diskussion om et lovforslag, der ville bemyndige autoriteter til at revidere NGO-eksekutive og kræve detaljerede rapporter om deres udenlandske donationer.

SOS-bevægelsen siger, den som det første vil fokusere på at afsløre »undergravende« aktiviteter, som udføres af de Soros-finansierede NGO'er. Nikola Srbov, skribent for pro-regeringsnyhedsportalen Kurir og en af medstifterne af SOS, siger, at Soros-finansierede NGO'er har monopoliseret borgersamfundet i Makedonien og brugt deres position til at undertrykke afvigende meninger. »Vi har set overtagelsen af hele borgersamfundet, og denne overtagelses misbrug og instrumentalisering med det formål at imødekomme ét enkelt partis mål. Dette er uacceptabelt …«

»Open Society Foundation, der opererer under Soros' paraply, har brugt sin finansiering og sit personel til at støtte voldelige processer i Makedonien«, siger artiklen. »Det har monopoliseret borgersektoren og skubbet alle organisationer

ud, som er uenige i Soros' ideologi.«

En anden medstifter, Cvetin Cilimanov, chefredaktør for det statsdrevne MIA-nyhedsagentur, anklagede Soros' Open Society Foundation for at underminere Makedoniens suverænitet ved at arbejde sammen med udenlandske interesser, inklusive udenlandske ambassader og organisationer, såsom USAID.

En tredje stifter af bevægelsen, Nanad Mircevski, chefredaktør for *Republika* nyhedsportalen, udtalte, at gruppen ville arbejde hen imod »af-Sorosificeringen« af Makedonien, og lægger sig herved på linje med en tale i december af tidligere premierminister og leder af det regerende VMRO-DPMNE-parti, Nikola Gruevski, der anklagede udenlandske magter og den Soros-støttede organisation for at blande sig i Makedoniens politik.

Artiklen slutter med at citere den ungarske premierminister Viktor Orban, der i december sagde, at 2017 ville frembringe »udstødelsen af George Soros og de kræfter, han symboliserer«.

Et »Fællesskab for en Fælles Skæbne« er den eneste fremtid, siger formand for FN's Generalforsamling

30. jan., 2017 – I et interview til *Xinhua* sagde Peter Thomson, formand for FN's Generalforsamling, at et fællesskab for en fælles skæbne er den eneste fremtid for menneskeheden. I kølvandet på den kinesiske præsident Xi Jinpings tale i

Davos, aflagde både Thomson og FN's generalsekretær Antonio Guterres det løfte, at FN ville tilslutte sig Kina i promovering af verdensfred og udvikling, og med at virkeliggøre målet med at opbygge et fællesskab for menneskehedens fælles fremtid.

Thomson roste ligeledes Bælt-og-Vej-initiativet og Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank, AIIB.

»Der ligger et princip om godt naboskab indbygget i denne politik, som er til gensidig fordel for alle involverede lande«, sagde han. FN's Generalforsamling har netop afholdt en diskussion på højt niveau om en ny fremgangsmåde for at danne synenergi mellem holdbar fred og en bæredygtig udvikling i verden. »En holdbar fred og bæredygtig udvikling er forskellige sider af samme sag, og som gensidigt forstærker hinanden«, sagde Thomson. »Man kan ikke få fred uden udvikling; man kan ikke få udvikling uden fred… det er ikke længere til diskussion«, sagde han.

Thomsen kommer fra Fiji-øerne.

Foto: Den kinesiske præsident Xi Jinping (midten) mødes med Peter Thomson (venstre), formand for FN's Generalforsamlings 71. samling, og FN's generalsekretær Antonio Guterres, i Genève, Schweiz, den 18. januar, 2017. (Xinhua)

Trump og de britiske royale har slet ikke en »særlig

relation«

30. jan., 2017 – Den amerikanske præsident Donald Trump udviser stærk modstand mod at blive kontrolleret af Londons imperie-elite. På trods af den britiske premierminister Theresa Mays forsøg på at spille en Margaret Thatcher med den »russiske trussel«, reagerede Trump stærkt, om end sarkastisk, under deres fælles pressekonference, hvor en reporter fra BBC angreb ham omkring flere af hans poltikker. Traditionen tro havde May, som besøgende regeringsleder, valgt den første spørger. Da BBC-reporterens ordskvalder endte, sagde Trump til May: »Var det, hvad du valgte som det første spørgsmål? Dér røg den særlige relation.«

Londonavisen *Sunday Times*, og nu også alle andre aviser i UK, rapporterer, at Trump ønsker at undgå Prins Charles fuldstændigt under et forestående statsbesøg til UK, fordi Trump har aversion mod at blive belært om klimaforandring.

»Han vil ikke finde sig i at blive belært af nogen, ikke engang et medlem af kongefamilien«, citerer *Sunday Times* en kilde i Det Hvide Hus. »For at sige det ligeud; de bør tænke sig om to gange, hvis de vil sætte Trump og Prins Charles sammen i det samme lokale.«

Charles på sin side udsendte søndag en tweet, der direkte fornærmede Trump. I mellemtiden kræver en appel, der har fået en halv million underskrifter i UK, at Dronningen ikke mødes med Trump; måske aflyser hun det og sparer ham for prøvelsen.

RADIO SCHILLER den 30. januar 2017:
Hvad vælger Trump? Den »særlige relation« til Storbritannien, eller Rusland/Kina/Indien?

Med formand Tom Gillesberg

Mobilisér for at genindføre Glass/Steagall-bankopdelingsloven NU; stands et globalt finanssammenbrud!

Det følgende er Helga Zepp-LaRouches åbningsbemærkninger til et hasteaktivistmøde (i USA, pr. tlf.) søndag 29. januar, 2017:

Jeg tror, alle ved, at, med valget af Donald Trump, har verden totalt forandret sig. Den tyske udenrigsminister Steinmeier sagde det knivskarpt, at valget af Trump betyder afslutningen på det 20. århundredes orden.

Det er helt klart, at USA nu står over for et valg: Det ene

valg består i at fortsætte med den »særlige relation« med Storbritannien, som har været grundlaget for den unipolære verden i de seneste 25 år, mere eller mindre, med få undtagelser under Clinton-årene. Og det står ganske klart, at briterne gerne vil fortsætte med dette, hvilket er grunden til, at Theresa May var den første regeringsleder, der kom (til Washington) for at forsøge at genetablere denne særlige relation, og som ville være meget, meget dårligt.

På den anden side, så foreligger det klare perspektiv, at USA går ind i en strategisk alliance med Rusland – og muligvis Kina og Indien – hvilket ville skabe grundlaget for virkelig at bevæge verdenspolitik over i et fuldstændig nyt paradigme med samarbejde mellem store nationer for at løse presserende problemer, såsom den økonomiske krise, problemet med terrorisme og mange andre lignende problemer.

Det står ganske klart fra den første uge af Trumps præsidentembede, at han har til hensigt at gennemføre alle sine valgløfter. Set fra mit standpunkt, så er det meget vigtigt, at – i betragtning af, at problemerne er så mangeartede – folk ikke flipper ud over denne eller hin handling, men virkelig koncentrerer sig om de to, absolut mest afgørende spørgsmål, uden hvilke absolut intet andet kan løses. Det første, meget, meget afgørende spørgsmål er, at Trump lovede at forbedre relationerne med Rusland, og det er, for verdensfredens skyld, det absolut vigtigste spørgsmål. For, hvis Hillary Clinton havde gennemført sin politik for Syrien, med flyveforbudszonerne og hele den provokerende politik over for Rusland i særdeleshed, ville vi have været på en meget kort vej til Tredje Verdenskrig.

Den kendsgerning, at Donald Trump i går talte med fem af verdens ledere – heriblandt præsident Putin fra Rusland, og at de tilsyneladende etablerede en god forståelse – er af højeste, strategiske vigtighed. Og ser man på det, som Det Hvide Hus og Kreml bagefter udstedte, så er dette virkelig vigtigt, for »Trump overbragte sine ønsker om lykke og

velstand for det russiske folk og sagde, at det amerikanske folk havde varme følelser for Rusland og dets borgere«.

Dette er meget, meget vigtigt, og jeg mener, at vi virkelig bør forstå, at, hvis USA og Rusland kan fikse deres forhold, så kan alle andre problemer potentielt set tackles.

Det andet, absolut vigtigste spørgsmål er selvfølgelig, at Trump under sin valgkamp lovede at genindføre Glass-Steagall, for alle ved, at verden stadig befinder sig i absolut fare for en gentagelse af sammenbruddet i 2008, som denne gang ville blive langt, langt værre end selv kollapset af Lehman Brothers og AIG i september 2008, af den simple grund, at for-store-til-at-lade-gå-ned-bankerne er vokset med 40 % eller endda mere, derivaterne er vokset, og alle centralbankernes såkaldte instrumenter er blevet opbrugt, inklusive kvantitativ lempelse ('pengetrykning'), inklusive hele spørgsmålet om bail-out (statslig bankredning) og om helikopter-penge, som diskuteres.

Faren for banksystemets kollaps er således en afgjort trussel, der hænger over *hele* verden.

Det er ganske klart, at Wall Street selvfølgelig ikke vil have Glass-Steagall, fordi det, for at sige det mildt, ville reducere deres magt enormt; *men det er en absolut forudsætning for at fikse situationen.* Hr. LaRouche har ikke alene talt om Glass-Steagall, men han har også, på videnskabeligt grundlag, defineret de Fire, grundlæggende Love, som det er absolut afgørende, bliver implementeret, for at få verden ud af denne krise. Disse Fire Love er:

* Glass-Steagall, præcis, som Franklin D. Roosevelt implementerede denne lov i 1933;

* En Nationalbank i traditionen efter Alexander Hamilton;

* Et nyt kreditsystem (også i traditionen efter Alexander Hamilton);

* Og dernæst selvfølgelig, et forceret program for højteknologisk fusionsenergi og internationalt samarbejde omkring rumforskning som den absolut nødvendige måde, hvorpå arbejdskraftens produktivitet, der er kollapset, kan forøges.

(Se: Lyndon LaRouches Fire Økonomiske Love:)

Det faktum, at den forventede levealder i USA for første gang er *faldet*, er den klareste indikator, for, at, hvis en økonomi kollapser, så falder den forventede levealder.

Dette er formålet med dette aktivistmøde, for desværre sagde den nominerede finansminister Mnuchin under sin høring i Senatet med senator Maria Cantwell, at han ikke støtter Glass-Steagall i FDR's form – han sagde, det var 'en meget gammel lov' – men at han vil have en lov 'for det 21. århundrede', for ellers vil markederne ikke have tilstrækkelig med likviditet. Se, dette argument er forkert, for, hvis man etablerer en Nationalbank i Alexander Hamiltons tradition, samt et kreditsystem i Alexander Hamilton tradition, så vil præcis dette system yde kredit til produktiv investering. Så dette argument er ikke relevant, og denne nominering (til finansministerposten) kunne blive Trump-administrationens Akilleshæl, hvis det ikke rettes. For jeg tror, alle har set det enorme oprør; der finder en deployering sted på vegne af det selv samme Britiske Imperium, der forsøger at fastholde Trump i den 'særlige relation' med Storbritannien, men det forhindrer dem ikke i at deployere George Soros og princippet om 'farvede revolutioner' – det samme princip, der blev deployeret imod Ukraine i 2004 med den 'Orange Revolution', eller i Georgien, eller i det Arabiske Forår – hvor man grundlæggende set vil bruge de samme midler for en farvet revolution til at få et regimeskifte, denne gang imod Trump.

Dette er altså ikke en fredelig tid; dette er ikke en tid, hvor man sidde det ud, men jeg mener, at det faktum, at Trump har vist, at han ønsker at gennemføre sine valgløfter, virkelig er meget lovende. Men jeg mener, at vi har brug for

en mobilisering, der sikrer, at denne absolut afgørende flanke med Glass-Steagall ikke forpasses, for det er den ene ting, der virkelig ville kunne ødelægge hele potentialet.

Lad mig slutte her. Jeg mener, at folk i USA må være bevidste om, at hele verden ser på dette valg af Trump med store håb – ikke de gamle neoliberale folk og de folk, der tror på en konfrontation med Rusland og Kina – men en masse mennesker, i Indien, i Europa, ser på potentialet i Trump-administrationen med store forventninger og håb. Det er en unik historisk chance, så meget afhænger af at få det til at virke.

Potentialet eksisterer, med Kinas Nye Silkevej, der allerede nu er et nyt finansielt og økonomisk samarbejde på en »win-win«-basis, hvor flere end 70 nationer samarbejder; tilbuddet til USA om at få en Ny Silkevej passer præcis sammen med Trumps løfte om at investere $1 billion i et infrastrukturprogram i USA og således lancere en økonomisk genrejsning. Men, det forudsætter den originale Glass/Steagall-lov.

Jeg vil slutte her, for dette er virkelig kernen i situationen, og jeg mener, at vi har brug for jer alle for at hjælpe med og intervenere.

Lyndon LaRouche (med på linjen): Dette understreger jeg.

George Soros under angreb i Europa

29. jan., 2017 – Angiveligt ved et »uheldigt læk« offentliggjorde det Hollandske Finansministeriums webside den 24. jan. data om spekulative »short sales« i stor skala, som

George Soros har gennemført mod den hollandske ING Bank, på bankens bekostning. Affæren går tilbage til 2012, men dens afsløring ophidsede spekulanter internationalt, så informationen blev taget af websiden senere på dagen.

Var dette et uheld, eller lå der mere bag? Metoden med short-selling, som George Soros og samarbejdspartnere blandt hedgefunds har udøvet imod Europas finansinstitutioner, bliver med rette beskyldt for meget af orkestreringen af krisen i 2007-08.

I øjeblikket er Soros under direkte angreb i Makedonien og Ungarn, rapporterer nyhedstelegrammer. Makedoniens avis *Republika* rapporterer, at, den 16. jan., blev der lanceret en national kampagne for at undersøge Soros' forbindelser til NGO'er og politiske grupper i landet. Dette refererer til Open Society og Otpor, der har været aktive på Balkan i flere år.

Kort tid forinden havde den ungarske premierminister Viktor Orban meddelt, at hans regering ville »bruge alle midler« til at neutralisere og opløse de Soros-finansierede NGO'er i landet. Szilard Nemeth, formand for Orbans Fidesz-partis parlamentsgruppe, har bebudet fjernelsen af alle NGO'er i Soros' kreds frem til foråret.

Makedoniens premierminister Nikola Gruevski, der angribes af anklager, der kommer fra diverse NGO'er, om korruption, og som har problemer med at finde partnere til at danne et nyt regeringsflertal efter valgene i december (hvor hans VMRO-DPMNE-partialliance led store tab), har krævet, at Makedonien skal »af-Sorosiferes«. Han anklager fremtrædende kritikere af sin regering for at være på Soros' lønningsliste, og deres navne er blevet offentliggjort på Facebook.

Kinesisk økonomi tegnede sig for næsten halvdelen af verdens økonomiske vækst sidste år

En kinesisk deltager, der optrådte på en rundbordsdiskussion på Kinas CGTN-Tv (tidligere CCTV) om økonomi for et par dage siden, påpegede, at, på trods af den svagt langsommere vækstrate i den kinesiske økonomi, så tegnede den kinesiske økonomi sig for næsten halvdelen af verdens økonomiske vækst sidste år. En anden deltager påpegede, at, for hver 100 personer, der kommer ind i arbejdsstyrken i Kina, er der 113 jobs.

(Gid det så lige så godt ud i Danmark!)

Kinas Bælt-og-Vej vil omforme verdensøkonomien

29. jan., 2017 – Økonomen Jean-Pierre Lehmann erkendte, selv om han er 'globalist', realiteten med Kinas »win-win«-politik ved, på en konference i Bukarest den 27. jan., at udtale, at verden kunne drage stor fordel af Kinas Bælt-og-Vej-initiativ. »Kinas udenrigspolitik kunne omforme en stor del af verdensøkonomien«, sagde han, iflg. en artikel i *Xinhua* i går.

Han forudsagde, at Bælt-og-Vej-initiativet i betydelig grad »vil omforme den globale, økonomiske udvikling«.

Han bemærkede, at Kinas Bælt-og-Vej, som blev foreslået i

2013, har planer om at opbygge et udstrakt handels- og infrastrukturnetværk, der vil forbinde Asien med Afrika og Europa. Han påpegede, at dette initiativ allerede støttes af flere end 100 lande og internationale organisationer.

Lehmann sagde, at dette initiativ til $2,5 billion kunne skabe enorme økonomiske fordele for verdensøkonomien. Han påpegede, at den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank, AIIB, havde tiltrukket selv USA's allierede, på trods af Obamas bestræbelser på at forhindre dem i at tilslutte sig. Han tilføjede, at Kina har etableret 110 økonomiske zoner i 50 lande. Han sagde, at en Silkevejs-konference i Xi'an havde tiltrukket 500 deltagere fra 52 lande.

Han sagde også, at, frem til 2030, ville Kina blive en højindkomst-økonomi med stærke, harmoniske relationer, og som havde kreativitet og ideernes magt som sin drivkraft. »Den kinesiske økonomi skabtes med muskler, men nu er det mere med hjernen, men det er der mange, der ikke forstår!«

Han bemærkede: »I Kina sker tingene nu i et forbløffende hurtigt tempo.«

Trump og Putin enige: Terrorisme er hovedtruslen

28. jan., 2017 – Den amerikanske præsident Donald Trump talte i telefon med den russiske præsident Vladimir Putin ved middagstid i dag, i en diskussion, der, efter hvad Kreml rapporterer, var vidtrækkende og varede omkring en time. De to præsidenter »havde en detaljeret drøftelse af presserende, internationale spørgsmål«, og de »understregede, at deres fælles bestræbelser for at bekæmpe hovedtruslen –

international terrorisme – var en topprioritet«. Ifølge Kreml »talte præsidenterne til fordel for at etablere reel koordinering af Ruslands og USA's handlinger, der tilsigter at besejre ISIS og andre terroristgrupper i Syrien«. Ifølge Det Hvide Hus strakte samtalens emner sig fra gensidigt samarbejde omkring bekæmpelse af ISIS til bestræbelser på samarbejde for at opnå mere fred i verden, inklusive i Syrien. »Den positive samtale var en betydningsfuld begyndelse på at forbedre relationerne mellem USA og Rusland, som har brug for at blive udbedret«, lød et udskrift af samtalen fra Det Hvide Hus. »Både præsident Trump og præsident Putin håber, at, efter dagens samtale, kan de to parter gå hurtigt frem for at tackle terrorisme og andre vigtige spørgsmål af gensidig interesse.«

Udskriftet fra Kreml siger ikke noget specifikt om, hvorvidt de diskuterede en ophævelse af USA's sanktioner mod Rusland, men forbedring af handlen mellem USA og Rusland blev diskuteret. De »understregede betydningen af at genopbygge gensidigt fordelagtig handel og økonomiske bånd mellem de to landes forretningssektorer, som kunne give en yderligere impuls til en progressiv og vedvarende udvikling af bilaterale relationer«.

»Under samtalen gav begge parter udtryk for deres beredvillighed til at foretage aktive fællesbestræbelser for at stabilisere og udvikle russisk-amerikansk samarbejde på et konstruktivt, ligeværdigt og gensidigt gavnligt grundlag«, sagde Kremls rapport. De aftalte også at indlede en proces for at »udarbejde mulige datoer og steder for deres personlige møde«.

Trump overbragte sine ønsker om lykke og velstand for det russiske folk og sagde, at det amerikanske folk har varme følelser over for Rusland og dets borgere. »Putin på sin side understregede, at følelsen er gensidig og tilføjede, at Rusland i mere end to århundreder har støttet USA, var dets allierede under de to verdenskrige og nu ser USA som en betydningsfuld partner i bekæmpelse af international

terrorisme«, rapporterer Kreml.

Trumps diskussion med Putin var den tredje af fem telefonsamtaler, han havde med udenlandske ledere i dag. Han lagde ud med en diskussion tidligt om morgenen med den japanske premierminister Shinzo Abe og talte dernæst med den tyske kansler Angela Merkel i 45 minutter, før samtalen med Putin. Dernæst fulgte samtaler med den franske præsident François Hollande og den australske premierminister Malcolm Turnbull.

UDKAST TIL LOV OM GENETABLERING AF USA’s OPRINDELIGE NATIONALBANK

Vi genudgiver her Udkast til Lov om Genetablering af USA's Oprindelige Nationalbank.

(Det oprindelige, engelske udkast, som er fra marts 2013, kan ses her: https://larouchepac.com/031113/draft-legislation-bank-us)

Download (PDF, 31KB)

Økonomisk værdi er det, der skabes for fremtiden, og ikke den værdi, det har i dag.
Fra LPAC-webcast, 27. jan. 2017

Det, vi i dag må gøre, er; der ligger et forslag til en ny nationalbank (statslig bank). Dette er noget, som hr. LaRouche har krævet – en fremgangsmåde med en statslig bank, der styres oppefra (dvs. fra regeringsniveau). Detaljerne i dette forslag er ikke nødvendigvis lige nøjagtigt, som det vil blive, men generelt; f.eks. Kina. Kina har for over $1 billiard i amerikanske statsobligationer; de får ikke nogen særlig høj rente. Selveste chefen for Chinese Investment Corporation har sagt, »Ih, hvor kunne jeg godt tænke mig at få et bedre udbytte af disse penge; at investere dem i USA på en eller anden måde.« Så måden, denne bank kunne fungere på, var, at indehavere af statsobligationer og måske langfristede kommunale obligationer og delstatsobligationer, kunne bruge dem til at blive aktieindehavere i banken; sæt dem ind i banken. Disse aktieindehavere ville så blive garanteret en dividende som aktionærer; og denne dividende ville blive garanteret gennem nye eller tilpassede skatter. Dernæst ville banken, der nu har for $1 billiard via denne type midler, være i stand til at tilbyde lån til en lav rente, til specifikke projekter. Banken ville blive styret af folk, der rent faktisk er bekendt med industri. Fordelen ved dette er, at, i stedet for at udstede for $1 billiard i ny gæld til den rente, det måtte kræve, så kan for $1 billiard i allerede eksisterende statsobligationer danne grundlag for udstedelse af ny gangbar valuta til væsentligt lavere rente.

Ved Jason Ross.

Uddrag af International LPAC-webcast 27. jan., 2017. (Videoen kan ses her, fra 20min. https://www.youtube.com/watch?v=X4DwRYjHIa0)

Matthew Ogden: … Hvordan skal vi overvinde dette imperiesystem? Hvordan skal vi besejre dette britiske imperiesystem én gang for alle og indlede denne nye æra for samarbejde mellem suveræne nationalstater for økonomisk udvikling? Det er i virkeligheden det, Den amerikanske Revolution drejede sig om. Glem, hvad Theresa May sagde ved det Republikanske møde (under hendes besøg i Washington) om Magna Carta og Uafhængighedserklæringen i Philadelphia. Den virkelig historie om Den amerikanske Revolution, er Alexander Hamilton. Uden Alexander Hamilton og hans principper kan ingen af disse projekter lykkes. Jeg giver nu ordet til Jason Ross, som vil fremlægge nogle ting om dette spørgsmål.

Jason Ross: Sammenhængen er den, at, da Trump aflagde sin ed den 20. ds., havde en Demokrat fra Connecticut, Rosa DeLauro, allerede en uge før fremstillet et lovforslag – jeg vil blot forklare, at der er flere forslag på bordet lige nu, med hensyn til, hvordan man skal finansiere en opbygning af infrastruktur, af vareproduktion; en genoplivning af den amerikanske økonomi. Der er mange projekter, som det er umagen værd at forfølge; det store spørgsmål er, hvordan skal man betale for det? En billiard dollar er mange penge; hvor skal de komme fra? Vil det komme fra Finansministeriet, der direkte påtager sig ny gæld til dette beløb ved at sælge statsobligationer? Hvor meget vil de skulle betale i renter på dem? Er det noget, der er bæredygtigt? For at sige det ligeud, så – som det forklares på LaRouchePAC-siden: 'Spørgsmål, der ofte stilles om Glass-Steagall og Økonomi' (se: https://larouchepac.com/econ-faqs) – hvis man begynder at udstede så meget via Finansministeriet, vil renterne stige op over, hvad de i dag er; og det vil ikke rigtig være muligt at finansiere projekter til så høje renter.

Der er også et par andre forslag, men Rosa DeLauro, sammen med 73 medsponsorer, fremstillede den 13. jan. et lovforslag. Det er HR547 og drejer sig om en national infrastruktur-udviklingsbank. Hendes håb er, at, gennem $50 mia. i statsobligationer, og $600 mia. fra pensionsfonde og andre former for investorer, vil hun kunne skaffe kapital til en bank, der så kunne udstede lån til infrastruktur og lignende formål.

Tirsdag kom et andet forslag. Senator Schumer – Demokrat fra New York – sammen med nogle andre, Demokratiske senatorer, fremstillede et forslag om $1 bia.; det er et forslag om at skabe 15 millioner jobs. Han sagde, at han ønskede at bruge: $75 mia. på skoler; $200 mia. på veje; $100 mia. på vandrensningsanlæg og vandforsyningsanlæg; $20 mia. til offentlig transport – tog og bus; $70 mia. til havne og lufthavne; $100 mia. til elektricitet; $10 mia. til VA-hospitaler (Veteran Affairs; statslige hospitaler og sundhedsklinikker til folk, der har tjent i hæren); $20 mia. til bredbånd; og de resterende $200 mia. som en hovedfond til afgørende projekter som måske Gateway Projektet – en bro over Hudsonfloden mellem New Jersey og New York.

Hvordan foreslog han at betale for dette? De sagde, at de satsede på total statslig finansiering. Det vil sige, ikke partnerskaber mellem det offentlige og den private sektor, men gennem budgetbevillinger. Hvor skal de penge komme fra? Én idé – ikke, at de rent faktisk sagde, hvordan de ville skaffe dem – de sagde, ved at fjerne smuthuller, måske, for at skaffe flere skatteindtægter; det er rigtig mange penge, der skal skaffes dér. Én idé, der er blevet promoveret, er ideen om at sænke selskabsskatten for at hjemtage det meget store beløb i profitter, som amerikanske selskaber har skabt udenlands; som selskaberne har undgået at indføre i USA for at undgå at betale selskabsskatten på profitterne. Så én idé er altså at sænke denne selskabsskat og tilbyde et særligt incitament for selskaber til at bringe deres profitter hjem til USA, og så

bruge det til finansiering.

Disse programmer vil ikke virke; og der er en betydningsfuld fejl ved dem, som Hamiltons økonomiske fremgangsmåder løser. For at gå tilbage til det, Hamilton gjorde som finansminister, to aspekter: Det ene, han indfriede statsgælden. Han udviklede en måde til at sikre, at statsgæld blev finansieret; og ved at gøre det dengang, forvandlede han det faktisk til ligeså meget cirkulerende kapital. At skyldnerbeviser fra regeringen, som blev handlet under deres pålydende værdi, fordi folk var usikre på, om de nogensinde blev indfriet, ved at udvikle skatter for at sikre, at disse rentebetalinger kunne finde sted, alle disse skyldnerbeviser, hele denne statsgæld blev i realiteten til valuta; og de kunne så bruges i økonomien til lån og den slags ting. Hamilton etablerede også en statsbank, der fik sin kapital via denne statsgæld, og dernæst skabte en gangbar valuta; han skabte statslige, amerikanske banksedler, der gjorde det muligt for lånene at gå ud og forbedre nationens produktivitet. Det endte med at blive brugt i hans bank og i den Anden Nationalbank til at finansiere infrastrukturprojekter, udvide varefremstilling, yde lån til foretagender og foretage anlægsinvesteringer, og den slags ting.

Det, vi i dag må gøre, er; der ligger et forslag til en ny nationalbank (statslig bank). Dette er noget, som hr. LaRouche har krævet – en fremgangsmåde med en statslig bank, der styres oppefra (dvs. fra regeringsniveau). Detaljerne i dette forslag er ikke nødvendigvis lige nøjagtigt, som det vil blive, men generelt; f.eks. Kina. Kina har for over $1 billiard i amerikanske statsobligationer; de får ikke nogen særlig høj rente. Selveste chefen for Chinese Investment Corporation har sagt, »Ih, hvor kunne jeg godt tænke mig at få et bedre udbytte af disse penge; at investere dem i USA på en eller anden måde.« Så måden, denne bank kunne fungere på, var, at indehavere af statsobligationer og måske langfristede kommunale obligationer og delstatsobligationer, kunne bruge

dem til at blive aktieindehavere i banken; sæt dem ind i banken. Disse aktieindehavere ville så blive garanteret en dividende som aktionærer; og denne dividende ville blive garanteret gennem nye eller tilpassede skatter. Dernæst ville banken, der nu har for $1 billiard via denne type midler, være i stand til at tilbyde lån til en lav rente, til specifikke projekter. Banken ville blive styret af folk, der rent faktisk er bekendt med industri. Fordelen ved dette er, at, i stedet for at udstede for $1 billiard i ny gæld til den rente, det måtte kræve, så kan for $1 billiard i allerede eksisterende statsobligationer danne grundlag for udstedelse af ny gangbar valuta til væsentligt lavere rente.

Disse projekter – f.eks., et nationalt højhastigheds-jernbanenet – det er den type projekter, der vil tage år at virkeliggøre og få i fuld drift; de vil ikke give en omgående indtægt. De vil ikke omgående skabe midler; nogle vil dog, via brugerbetalinger. Hvordan finansierer man dem så? Det vigtige aspekt i dette er, at via denne nye skat, der vil blive foreslået, i betragtning af, at skatten ikke ville være direkte relateret til midler, der kommer ind fra projekterne; det er en måde, hvor man finansierer eller betaler for projekter, baseret på økonomiens generelle vækst. For at bruge eksemplet med Tennessee Valley Authority (Elektrificeringen af Tennessee-dalen, et FDR-projekt), så solgte dette projekt obligationer, og de blev tilbagebetalt; projektet opfyldte sine betalinger. Men selv indirekte, blot via de forøgede skatteindtægter, der kom ind fra denne region af landet, der fik gavn af TVA; *indirekte blev omkostningerne til TVA tilbagebetalt via nationens forøgede produktivitet.*

Så når vi taler om den form for projekter, der vil transformere økonomien som helhed, så kommer tilbagebetalingen på en indirekte måde. Det kan blive på en indirekte måde.

Lad os tænke over, hvad nogle af disse projekter kunne være. Når man overvejer den måde, hvorpå den menneskelige art har udviklet sig i tidens løb, så er det ikke glidende; der er

sket i spring. Antallet af mennesker, der har levet på planeten, har ændret sig dramatisk på grund af meget specifikke forandringer i de teknologier, der var til rådighed for os. Udviklingen af landbrug; nye opdagelser inden for sundhed og industri; Renæssancen; skabelsen af selve videnskaben. Dette er ting, der er drivkraften bag menneskeslægtens fremgang.

Som et aspekt heraf transformerer vi fundamentalt vores forhold til den fysiske verden. Et eksempel er ved vores anvendelse af energi. Dette er en grafisk fremstilling, som I måske har set fere gange. Den viser, hvor meget energi, USA brugte i vort lands historie. Man kan se to ting: Det er, at, frem til mordet på Kennedy, steg den energi, der brugtes pr. person, fra under 4 kilowatt per person ved nationens begyndelse og op til 12 eller så på højdepunktet. Så altså større forbrug af energi; større intensitet i energien. Det andet aspekt er, at energitypen har ændret sig; træ blev erstattet af kul, som ikke alene kunne gøre alt det, træ kunne – som at blive varm og, ved at blive forvandlet til koks, blive brugt i metallurgi på samme måde, som trækul kunne bruges. Men derudover havde kul den enorme fordel, at der dels var enorme mængder af det, og dels, at man ikke behøvede at fjerne træer, der kunne bruges til andre formål, som at bygge møbler og huse. Olie og naturgas; olie gjorde forbrændingsmotorer mulige – en ny type energi.

Fission (sprængning af atomkernen) – kernekraft – blev aldrig virkelig udnyttet i sit fulde potentiale. Men atomkernens energi gør det muligt for os fuldstændigt at transformere det, vi gør; og at rejse ud til stjernerne med raketter med kernekraft. Teknologier, vi bare ikke har udviklet; vi bare ikke har implementeret. Opdagelsen af kontrolleret kernefusion – dette er ting, vi må arbejde på.

Så ét aspekt er, at vi har ændret vore energikilder. Vi har også ændret vores forhold til den fysiske verden.

Dette er en grafisk fremstilling af de seneste 50-60 års produktion af sjældne grundelementer. Dette er meget specielle elementer i det periodiske system; som deres navne antyder, så er de ret sjældne. Deres anvendelse i økonomien har først fundet sted relativt sent. De anvendes i elektroniske komponenter, i magneter, fosfor til skærme – computerskærme, telefonskærme; i metallurgi til meget enestående anvendelser. Dette udgør noget, hvor vi simpelt hen har transformeret vores forhold til naturen; til dette spektrum af materialer, som vi anvender i naturen.

Det største skridt fremad, som vi må opnå, er at kunne beherske fusion. Dette bilede viser det indvendige af en tokamak, en slags kerneforsøgsmaskine; og det er én af de potentielle måder, gennem hvilke vi vil blive i stand til at udvikle den enorme energi ved at sætte små atomer sammen for at få langt mere energi end selv gennem vore nuværende kernekraftværker, og som tilbyder en langt bedre måde at gå frem ved rejser ud i rummet, for fremdrift af raketter, for evnen til virkelig at komme omkring i det indre Solsystem.

Denne form for spring i det, vi er i stand til, det er rygraden i det, økonomi vil sige som en menneskelig videnskab. Tænker vi på nogle af de måder at implementere dette i USA, så er nogle af projekterne forholdsvis enkle. Nogle vil måske sige, at det, at krydse Beringstrædet, ikke er det mest simple projekt; men det er forholdsvis lige ud ad landevejen. Dette er et ingeniørprojekt, som vi ved, hvordan man bygger; det kunne fremvise et par unikke udfordringer i betragtning af dets længde og det ikke særligt fremkommelige klima i området. Men det er den form for projekt, der fortjener investering; at forbinde verden på denne måde.

Et nationalt højhastigheds-jernbanenet. Hvis vi bygger det i faser, 20.000, 40.000 mil højhastigheds-jernbanenet, vil vi transformere den måde, hvorpå vi bevæger os rundt i landet; vi vil transformere produktiviteten og værdien af hele regioner i nationen, og produktiviteten og den potentielle værdi af

nationen som helhed, som Kina har set det ved at bygge sit højhastighedsnet, omkring halvdelen af rejserne er skabte rejser; det er folk, der rejser steder hen, hvor de ellers ikke ville have rejst til, hvis dette højhastighedsnet ikke var blevet bygget. Møde andre mennesker; faktisk komme rundt i deres land. Det samme, som vi kan få her. Transportere varer mere effektivt; transportere folk mere effektivt; og simpelt hen have forbindelser, der ikke eksisterer [i øjeblikket].

En fremgangsmåde til at styre ferskvandsforsyningen på kontinentet; at løse problemet med tørken, der har udfordret og skabt en hel del vanskeligheder i den sydlige og sydvestlige del af USA; det vestlige USA. Evnen til at kunne bruge afsaltet vand direkte fra havet, om nødvendigt; at skaffe vand fra Stillehavet og gøre det tilgængeligt. At transportere vand langs kontinentet som et langsigtet projekt; at fortsætte undersøgelserne af at transformere vand i atmosfæren; af at fremkalde regn; af at ændre vejrmønstret. Dette er den form for projekter i stor skala, og som ikke blot fornyer vejbelægningen og fjerner huller i vejene. Dette er den form for projekter, der betyder, at vi virkelig vil udvikle et helt nyt potentiale som en økonomi.

Med hensyn til, hvad det vil sige at finansiere disse ting, så ligger det vigtige i at forstå, hvad værdi er; og jeg mener, at dette virkelig er det centrale hovedproblem i økonomier. Lyndon LaRouche har i sine økonomiske lærebøger og sine skrifter i årtiernes løb fastslået, at en reel definition af økonomisk værdi, af skabelsen af rigdom, kommer i de aktiviteter, der fremmer forøgelsen af den menneskelige arts potentielle befolkningstæthed [relativ til arealet]. En fysisk målestok for værdi; ikke, hvad markedet mener, noget er værd, men en reel måleenhed, der ligger uden for det, folk synes at interessere sig for lige nu. Dette gør det til en ægte videnskab.

Det betydningsfulde aspekt heri er, at værdien af alting i en økonomi ligger i relation til, hvordan det virker med hensyn

til at virkeliggøre en sådan fremtid. Og jeg mener, at, via den fremgangsmåde for at skaffe kapital, der gøres mulig gennem en nationalbank af den type, som vi foreslår, til dels via den indirekte art af dens finansiering, via en skatteindtægt, der ikke specifikt kommer fra projekter, som banken finansierer; men som mere generelt gør denne finansiering mulig. Og også, at drage økonomisk fordel af, drage nytte af den generelle forøgelse af nationens produktivitet. Det giver god mening at tale om investeringer, der betaler sig selv. Nogle af dem betaler sig direkte – et forretningsforetagende ekspanderer og giver større profitter. Men, når det drejer sig om den økonomiske platform, infrastrukturen, som landet som helhed er afhængig af, disse fordele – fordelen ved videnskab, ved rumprogrammet, ved at tage til Månen. Det skabte utrolige profitter for nationen, at vi tog til Månen; en utrolig udvikling for nationen ved at åbne op for nye typer af varefremstilling og nye teknologier. Men det var ikke NASA, der skabte pengene; hele økonomien havde fordel af det, og ikke kun rent monetært.

Hvis vi kommer væk fra partnerskaber mellem det offentlige og privatsektoren, hvis vi kommer væk fra ideen om, at vi skal lave en form for handel for at hjemtage profitter fra udlandet – som til dels kan være en god idé; men den virkelige idé bag kredit, i modsætning til penge, er forskellen mellem at tænke på værdi som noget, der ligger i, hvad det skaber for fremtiden, versus det, som markedet mener, noget er værd i dag.

Mathew Ogden: Dette er en gennemgang af den fremgangsmåde, der bygger på principper, og som hr. LaRouche i årevis har diskuteret som præcis den måde, hvorpå man kan vende USA tilbage til dette Hamilton-system. Det er ikke noget, der på nogen måde er uklart eller uforståeligt. Hvis man ser på USA's historie, så har det, hver gang, vi har haft fremgang som nation, skyldtes, at vi anvendte denne Hamilton-fremgangsmåde. Det er en enestående fremgangsmåde; det er det, der hedder Det

amerikanske, økonomiske System. Det er gentagne gange blevet anvendt, med held. Abraham Lincoln havde en dyb forståelse for dette; det samme havde Franklin Roosevelt. Franklin Roosevelt forstod, at, uden at reorganisere et banksystem, der var løbet fuldstændig løbsk, ville man ikke være i stand til at bruge den nationale regerings beføjelser til at skabe denne form for produktive investeringer; det ville alt sammen være forsvundet i spekulation. Det var det grundlæggende princip for, at Glass-Steagall var det første skridt, som Franklin Roosevelt tog. Roosevelt indså, at – meget lig nutidens situation – det var en situation, hvor monetær regulering alene ikke ville vække den amerikanske økonomi til live igen. Man havde dengang en generation, som man i bogstavelig forstand kaldte »den tabte generation«; de havde ingen erhvervsmæssige færdigheder; de var demoraliseret. Mange af dem havde været vidne til Første Verdenskrigs rædsler; pessimismen hærgede. Franklin Roosevelt indså, at den mest nødvendige mobilisering var en mobilisering i fredstid for at opgradere det faglærte niveau og evnerne hos en befolkning, for at kunne vende en demoraliseret, nedtrykt befolkning til en befolkning, hvor arbejdskraftens produktive evne var tilstrækkelig til at genopbygge USA.

(Se: Udkast (dansk) til Lov om Genetablering af USA's Oprindelige Nationalbank).

Titelbillede: Alexander Hamilton, USA's første finansminister (1789-96), skabte USA's Første Nationalbank. I baggrunden Indledningen til Fortalen til USA's Forfatning.

Sydamerikas bi-oceaniske jernbane vil opkoble til det asiatiske Stillehavsområdes »økonomiske dynamiskhed«

26. jan., 2017 – I en pressekonference i går fremlagde den bolivianske vicepræsident Alvaro Garcia Linera et spændende perspektiv for mulighederne i forbindelse med den Centrale Bi-Oceaniske Jernbanekorridor (CBOJ), som, når den er bygget, vil forbinde den peruvianske havn i byen Ilo på Stillehavssiden med den brasilianske havn i Santos på Atlanterhavssiden, idet den går igennem Bolivia. Han talte netop, som ministrene for offentlige arbejder i Paraguay og Bolivia, Ramon Jiminez Gaona og Milton Claros, hhv., der fik følge af Perus vicepræsident og transportminister Martin Vizcarra, mødtes i Berlin med Rainer Bomba, minister for transport og digital infrastruktur, for at drøfte finansiering af projektet.

Når CBOJ er bygget, forklarede Garcia, vil den »ikke alene indbyrdes forbinde den centrale del af vort land gennem et moderne jernbanesystem, men vil også opkoble den brasilianske, paraguayanske og dele af den argentinske økonomi med økonomierne i Peru og det asiatiske Stillehavsområde, primært Kina, Korea, Japan og Indien, og som i dag udgør det nye epicenter for økonomisk dynamiskhed i det 21. århundrede«, rapporterede Abya Yala-Tv.

Finansieringen af CBOJ, der skønnes at ville koste $10 mia. [sic] (andre estimater lyder imidlertid på $30 mia.), er fortsat ikke afklaret. I december sidste år sagde Kinas ambassadør til Bolivia, Wu Yunshuan, at Kina ønsker at samarbejde om projektet og indikerede, at det kunne tilbyde

»op til« $40 mia. i finansiering, alt imens det understregedes, at dette ville afhænge af omfanget og kvaliteten af projektet. I sine bemærkninger i går rapporterede Garcia Linera, at Kina »ved flere lejligheder« havde indikeret sin beredvillighed til at finansiere projektet. Han rapporterede ligeledes, at han forventer, forhandlinger med Brasilien vil blive afsluttet i løbet af de næste par måneder. Brasiliansk deltagelse har været sat i bero siden kuppet mod præsident Dilma Rousseff i august sidste år.

Ved slutningen af gårsdagens møde i Berlin afgav Rainer Bomba løfte om hans regerings »fulde støtte« til det bi-oceaniske projekt og lovede at »finde investorer« til at finansiere det. Han meddelte ligeledes, at hans departement vil oprette en afdeling i et af de tre sydamerikanske lande involveret, for en bedre koordination med CBOJ. Ud over tyske regeringsfolk deltog i mødet også tyske og schweiziske jernbane-topfolk, der repræsenterede Fichtner, Molinari Rail AG, Stadler Pankow GMBH og Gauff.

Theresa Mays besøg i Det Hvide Hus var klassisk, britisk, geopolitisk intervention

27. jan., 2017 – Fra første øjeblik, hun åbnede munden på et møde i det Republikanske Parti den 26. jan., gjorde den britiske premierminister Theresa May det klart, at hendes besøg i Washington havde til hensigt at sikre, at præsident Donald Trump ikke forvilder sig bort fra den britiske,

geopolitiske fold. Med stor fanfare meddelte hun i en fælles pressekonference i dag i Det Hvide Hus, at Hendes Majestæt Dronningen havde inviteret Trump til et statsbesøg senere på året, og at han havde accepteret indbydelsen.

May kartede rundt i den »særlige relation« *ad nauseam* (så man var ved at kvæles i det …) og nævnte Ronald Reagans og Margaret Thatchers samarbejde og udgød, at »vi har gjort alting sammen … vi skabte den moderne verden«, og nu »har vi muligheden for – ja, ansvaret for – at forny den særlige relation for denne nye tidsalder – muligheden for atter at lede sammen.«

Lede hvorhen? Hen til at støtte NATO 100 %, f.eks. I dagens pressekonference erklærede May, at dette var Trumps standpunkt, selv om han knap nok nævnte dette. Som hun sagde i går aftes, »Amerikas lederskabsrolle i NATO – støttet af Storbritannien – må være det centrale element, omkring hvilket Alliancen er bygget.«

May advarede skarpt Republikanerne om, at politikken over for Rusland bør være den, »at engagere, men være varsom« – engagere med Rusland ud fra en styrkeposition og forsikre de østeuropæiske nationer om, »at deres sikkerhed ikke står på spil«. I dagens pressekonference svarede Trump på et spørgsmål om den mulige ophævelse af sanktionerne mod Rusland, at, alt imens det var for tidligt at sige noget om dette, så »håber jeg, vi får et fantastisk forhold til Rusland. Hvis vi sammen går efter ISIS, vil jeg anse det for at være en god ting … Hvis vi kan få et fremragende forhold til Rusland og Kina, er jeg helt for. Det ville være en enormt aktiv.«

May indskød hurtigt, at hendes regering insisterer på, at sanktionerne fortsætter, indtil Rusland fuldt ud agerer i overensstemmelse med Minsk-aftalerne. Uenighed omkring nogle spørgsmål er naturligt, tilføjede hun koket, men formindsker ikke den tætte relation.

Under drøftelser af kampen mod Daesh og islamisk ekstremisme, sagde May ved GOP-mødet, at »vi må arbejde internationalt«, men dette betyder tilsyneladende ikke en afvisning af regimeskift. Hun understregede, at et sådant samarbejde betyder ikke alene en sikring af »en politisk løsning i Syrien, men også at udfordre alliancen mellem det syriske regime og dets støtter i Teheran«.

May udtrykte sin bekymring over, at lande med »meget lidt tradition for demokrati, frihed og menneskerettigheder – især Kina og Rusland – er blevet mere selvhævdende inden for globale anliggender« og rejste frygten for, at der kunne komme en 'formørkelse' af Vesten i betragtning af den finansielle krise »og dens nedfald«, tab af tillid i Vesten i kølvandet på 11. september og »vanskelige militære interventioner i Irak og Afghanistan«. »Ansvaret for at lede« betyder ikke en tilbagevenden til »fortidens forfejlede politikker«, sagde hun. Men vi kan ikke stå passivt og se til, »når truslen er reel. Vi må altid gå i brechen for vore venner«.

Foto: USA's præsident Donald Trump og Storbritanniens premierminister Theresa May i Det Hvide Hus under hendes besøg. Over deres hoveder ses et protræt af Thomas Jefferson, en af USA's grundlæggende fædre og hovedforfatteren af Uafhængighedserklæringen (fra britisk koloniherredømme, selvsagt), og senere USA's tredje præsident, og over ildstedet et portræt af George Washington, en anden af de grundlæggende fædre, der stod i spidsen for den amerikanske hær i Uafhængighedskrigen mod briterne, og senere blev USA's første præsident …

Overlevende ofre for italiensk jordskælv: Red os, ikke bankerne!

27. jan., 2017 – Ofrene for jordskælvet i Italien demonstrerede den 25. jan. under anførsel af borgmestrene foran parlamentet i Rom, hvor de protesterede imod forsinkelser i genopbygningen. Det udbredte slogan lød: »Regeringen finder 20 mia. euro til bankerne, men ingen penge til os!« Ikke alene kommer der ikke nødgenhusning iflg. tidsplanen, men der er heller ikke gjort ret meget for at beskytte kvæg, der nu dør i kuldebølgen.

Mange mennesker i Italien konfronterer den aktuelle fiasko med den fremgangsmåde, der blev brugt i L'Aquila i 2009, hvor 5.600 anti-jordskælvslejligheder blev bygget på 100 dage, og hvor familier kunne bruge lejlighederne, før vinteren satte ind. Dette blev gjort under en mobilisering i militær stil under en central Afdeling for Beskyttelse af Borgere (ABB) med nødbeføjelser.

Forskellen mellem dengang og nu hedder Mario Monti. Monti, EU-slagteren, skar ABB's budget ned og fratog det beføjelser i 2011-12. Nu har chefen for ABB ikke længere tilstrækkelige nødbeføjelser til at gå uden om bureaukratiet og få det nødvendige gjort på kort tid. Desuden havde Matteo Renzi udnævnt en politisk kommissær for genopbygning, før nødsituationen var ovre, og skabte således et sekundært beslutningscenter.

Der er mange italienere, der er vrede over afsættelsen af Mario Bertolaso, den legendariske chef for ABB og »helten fra L'Aquila«, og som først blev angrebet fra domstolenes side og siden kom under falske anklager i sidste års borgmester-valgkampagne i Rom.

Foto: Overlevende jordskælvsofre demonstrerer i Rom den 25. januar; 'Red os, ikke bankerne!'

Solen er gået ned for Det britiske Imperium;
Tiden for et Nyt Paradigme er kommet!
Inkl. uddrag af interview med EU-parlamentsmedlem Marco Zanni

Den aktuelle frontlinje her i USA, langs med hvilken denne kamp om USA's sjæl bliver udkæmpet, er kampen for at genindføre Glass-Steagall som landets lov i USA. Vi cirkulerer fortsat appellen, som kan ses på www.lpac.co/trumpsotu. (Appellen på dansk her). Denne appel kræver, at Donald Trump, senest ved sin Tale til Unionen den 28. februar, engagerer sig forpligtende over for den fulde, strengt originale Franklin Roosevelt bankopdeling, Glass/Steagall-loven – som han krævede under sin valgkamp. Det er om præcis én måned, og det er vores mål at få 10.000 underskrifter på denne appel. Vi vokser støt, men vi må vokse meget hurtigere.

Denne kamp finder sted parallelt med den aktuelle mobilisering, som blev igangsat af hr. LaRouche i mandags, for at afvise Steven Mnuchins nominering til USA's finansminister. Steven Mnuchins udtrykkelige og åbne modstand mod genindførelsen af den fulde Franklin Roosevelt Glass-Steagall,

som blev afsløret under senator Maria Cantwells spørgsmål torsdag i sidste uge under Senatshøringen for hans godkendelse, bør ikke komme som nogen overraskelse, hvis man tager i betragtning, at Steven Mnuchin var en direkte forretningspartner i mindst femten år, en medarbejder til ingen ringere end George Soros; den erklærede fjende af den tiltrædende Trump-administration.

Undertitel: Økonomisk værdi ligger i det, der skabes for fremtiden, og ikke i, hvad det måtte være værd i dag!

Matthew Ogden: Det er i dag den 27. januar, 2017, og dette er vores ugentlige fredags-webcast fra LaRouchePAC.com. Med mig i studiet i dag har jeg Jason Ross, en kollega; og via video har vi Bill Roberts fra Detroit, Michigan, som er medlem af LPAC Policy Committee.

Vi mødes i dag præcis en uge efter indsættelsen af Donald Trump som USA's nye præsident. Vi befinder os en uge inde i den nye administration. Vi har i dag sammensat en udsendelse, som vi føler, er afgørende med hensyn til de nødvendige elementer i den aktuelle kamp her i USA. Jason Ross vil give os en præsentation af fremgangsmåden med national (statslig) bankpraksis efter Hamiltons principper, og hvordan, vi rent faktisk kan skabe en økonomisk genrejsning i USA efter hr. LaRouches Fire Love. Fra Bill Roberts vil vi høre om en plan for et beskæftigelsesprogram, for atter at få produktive arbejdere i job, og for at uddanne den opvoksende generation i de nødvendige, produktive færdigheder, og som til dels er modelleret efter Franklin Roosevelts Civilian Conservation Corps, CCC.

Men før dette vil vi høre et uddrag af et interview med et italiensk parlamentsmedlem, Marco Zanni, som blev interviewet i går på larouchepac.com af Paul Gallagher, der vil præsentere interviewet om lidt.

Men lad mig begynde med at give en hurtig gennemgang af den

situation, vi befinder os i, og trække frontlinjerne op i kampen om USA's sjæl. Tidligere på dagen talte vi med Lyndon og Helga LaRouche. Helga LaRouches standpunkt var meget klart; hun sagde, at USA har et presserende valg at træffe. Valget er mellem at falde ind i det, som Theresa May, Storbritanniens premierminister – der i går kom til Philadelphia og i dag er i Washington for at fejre den såkaldte »særlige relation« mellem USA og UK – i går talte for, og som er at »forny den 'særlige relation' for den Nye Tidsalder« mellem USA og det, hun kaldte et »fornyet, globalt Storbritannien«. Man kunne også sige, at hun holdt en tale om, hvordan man skulle gøre Det britiske Imperium stort igen. Så det er det ene valg.

Det andet valg er at følge op på det, som udenrigsminister Sergei Lavrov i går sagde i den russiske Statsduma, det russiske parlaments underhus, med hensyn til perspektivet for et nyt, internationalt paradigme, bygget op omkring det, han kaldte for »en trepartsrelation«, mellem USA, Rusland og Kina, og, som Helga LaRouche korrekt indføjede her, nemlig en firmagtsrelation, der også omfatter Indien.

Her er en idé om, hvad det var, Sergei Lavrov i går sagde om dette – det bliver selvfølgelig ikke rapporteret i de amerikanske medier. Han sagde det følgende:

»Vi mener, at, i takt med, at Rusland, USA og Kina opbygger deres relationer, bør denne trekant ikke være lukket eller rettet mod projekter, der kunne bekymre andre stater. [De bør være] åbne og retfærdige. Jeg er overbevist om, at Ruslands, USA's og Kinas økonomiske struktur er af en sådan art, at de i væsentligt grad komplementerer hinanden i den materielle og fysiske sfære.

Med hensyn til internationale sikkerhedsproblemer, så spiller disse tre lande en meget vigtig rolle. Rusland og Kina har begrænset forsøg på at introducere konfronterende, magtbaserede løsninger i verdenspolitik. Vi forventer, at Donald Trump, der har bekræftet, at han er forpligtende

engageret til primært at fokusere på amerikanske [nationale] problemer og opgive indgriben i andre staters interne anliggender, vil gøre det samme.«

I respons til Sergei Lavrovs udtalelser sagde en talsmand for det Kinesiske Udenrigsministerium følgende:

»Kina, Rusland og USA er de førende, globale magter, og de er permanente medlemmer af FN's Sikkerhedsråd. Vi har et stort ansvar for global fred, stabilitet og udvikling. »Kina har derfor til hensigt at intensivere samarbejdet med USA og Rusland og bidrage i fællesskab til at løse opgaver og udfordringer i den moderne verden.«

Dette er præcis, hvad Lyndon og Helga LaRouche har krævet, med hensyn til, at USA opgiver 16 års Bush/Obama-politik og vedtager det nye paradigme og, omsider, går sammen med Rusland, Kina og Indien i denne stormagtsrelation for at gøre en ende på Det britiske Imperium én gang for alle. Vi er ikke interesseret i et nyt »globalt Storbritannien«. Vi er ikke interesseret i »atter at gøre Det britiske Imperium stort«. Vi er interesseret i at igangsætte et nyt paradigme for internationale relationer, med en økonomisk udvikling af hele planeten, til gode for hele den menneskelige race.

Den aktuelle frontlinje her i USA, langs med hvilken denne kamp om USA's sjæl bliver udkæmpet, er kampen for at genindføre Glass-Steagall som landets lov i USA. Vi cirkulerer fortsat appellen, som kan ses på www.lpac.co/trumpsotu. (Appellen på dansk her Denne appel kræver, at Donald Trump, senest ved sin Tale til Unionen den 28. februar, engagerer sig forpligtende over for den fulde, strengt originale Franklin Roosevelt bankopdeling, Glass/Steagall-loven – som han krævede under sin valgkamp. Det er om præcis én måned, og det er vores mål at få 10.000 underskrifter på denne appel. Vi vokser støt, men vi må vokse meget hurtigere.

Denne kamp finder sted parallelt med den aktuelle

mobilisering, som blev igangsat af hr. LaRouche i mandags, for at afvise Steven Mnuchins nominering til USA's finansminister. Steven Mnuchins udtrykkelige og åbne modstand mod genindførelsen af den fulde Franklin Roosevelt Glass-Steagall, som blev afsløret under senator Maria Cantwells spørgsmål torsdag i sidste uge under Senatshøringen for hans godkendelse, bør ikke komme som nogen overraskelse, hvis man tager i betragtning, at Steven Mnuchin var en direkte forretningspartner i mindst femten år, en medarbejder til ingen ringere end George Soros; den erklærede fjende af den tiltrædende Trump-administration. George Soros, den førende finansielle støtte til Barack Obama, og som personligt i høj grad har været årsagen til, at Glass-Steagall ikke er blevet genindført i løbet af de seneste otte år. George Soros, der, under Davos Økonomiske Verdensforum, erklærede sin hensigt om at forårsage Trump-administrationens fiasko. Hvilken bedre måde at forårsage Trump-administrationens fiasko end ved at installere en muldvarp internt i Trump-administrationen på højeste niveau, i form af Steven Mnuchin?

Vi har Soros' generalieblad. Det kan læses på larouchepac.com websiden, og det er en hovedartikel i den seneste udgave af vores avis, *The Hamiltonian*. (Se Leder, 26. jan: »Hold George Soros' allierede Steven Mnuchin væk fra Trumps Finansministerium!«) Soros er et ledende værktøj for Det britiske Imperium, der anstifter »farvede revolutioner« og afsættelser af regeringer i hele verden – præcis det, nogle mennesker frygter, er ved at blive planlagt af Soros og andre at skulle finde sted her i USA, imod den nye administration.

Forbindelsen til Steven Mnuchin er meget klar. Efter at Mnuchin arbejdede for Goldman Sachs i 12 år, blev Mnuchin rekrutteret af George Soros til at arbejde for selveste Soros Fund Management. Han kørte SFM Capital, han stiftede Dune Capital Management og, i ledtog med George Soros og et slæng af andre hedgefund-operatører, købte de IndyMay ud [Independent National Mortgage Corp.] og forvandlede det til

det, der fik navnet OneWest Bank. Dette er den berygtede maskine, der sætter folk ud af deres hjem. Dette vækker voldsom opmærksomhed blandt kredse i det Demokratiske Parti i Senatet.

Men den historie, man *ikke* fortæller, er netop forbindelsen til George Soros. Denne George Soros-historie er den sande historie, der *må* fortælles. Og dette er som sagt forsiden af den seneste udgave af *The Hamiltonian*. Hele Soros' generalieblad kan ses på larouchepac.com websiden. Det må cirkuleres for at afsløre det faktum, at Steven Mnuchin er ved at blive kørt i stilling til at være muldvarp for Wall Street/London/Soros, og som er plantet på allerhøjeste niveau i den tiltrædende Trump-administration. Hvis hans rolle ikke afsløres, og hvis Mnuchins nominering til finansministerposten ikke bliver afvist, vil der ikke være nogen som helst måde, hvorpå vi kan lykkes med at skabe den form for økonomiske genrejsning efter LaRouches/Hamiltons principper, som vi har forklaret, og som begynder med en tilbagevenden til den originale Glass-Steagall.

Denne kamp for Glass-Steagall er, igen, kampfronten og kampens centrum. Det drejer sig ikke kun om vores nationalpolitik. Dette er en international kamp. Dette er en kamp om de transatlantiske nationers fremtid. Vil de fortsat være undersåtter i Det britiske Imperium og dets apparat, City of London/Wall Street, eller, vil disse nationer blive sat fri, befriet, fra dette apparat, så de kan tilslutte sig dette nye, internationale paradigme – Rusland, Kina og det, der må blive til en treparts-, eller firparts-relation, med USA og Indien.

Folk i hele verden følger med i denne kamp internt i USA, i takt med, at den udspiller sig, time for time, en kamp mand og mand imellem over genindførelsen af Glass-Steagall i disse første dage af det nye præsidentskab.

For at give et eksempel på dette, vil jeg afspille et par minutter fra interviewet med Marco Zanni, italiensk

parlamentsmedlem i EU-parlamentet og en førende tilhænger af Glass-Steagall i Europa og en person, der har arbejdet med LaRouche-bevægelsen både i Europa og i USA i løbet af de seneste par år i denne kamp for at genindføre Glass-Steagall. Han blev interviewet af Paul Gallagher, *Executive Intelligence Reviews* redaktør for økonomi. Som man ser under Pauls introduktion af Zanni, så var han i Washington, D.C., for lidt over et år siden for en række møder om nødvendigheden af at vende tilbage til Glass-Steagall.

VIDEOINTERVIEW (Uddrag):

Paul Gallagher: Du var i USA i sommeren 2015 om disse spørgsmål, især om Glass/Steagall-loven i både USA og Europa. Du mødtes med medarbejdere i Kongressen og med nogle Kongresmedlemmer i begge Huse. Så du har nogen indsigt i dette. Hvad søger du i USA, nu?

Marco Zanni: Det er meget vanskeligt at se ret meget af, hvad den nye administration vil gøre mht. Glass-Steagall. Hvis man ser på, hvad hr. Trump har sagt, så støtter han sandsynligvis den form for bankregler, der også kunne omfatte en bankopdeling og genindførelse af Glass-Steagall. Men samtidig ser jeg også det faktum, at han, til en masse toppositioner, i højtplacerede stillinger, hyrer tidligere investeringsbankfolk, der kommer fra Goldman Sachs og andre investeringsbanker.

Og også, at flertallet af de Republikanske kongresmedlemmer sandsynligvis ikke støtter en genindførelse af Glass-Steagall. Men, hvis hr. Trump er overbevist om, at USA har brug for en ny bankreform, grundlæggende set en ny slags Glass-Steagall for USA, så tror jeg, han meget, meget hurtigt, og meget, meget let, kan gøre sin indflydelse gældende og få Kongressen, det Republikanske Parti og hele sit team til at arbejde for denne form for reform.

Da jeg sidste år var i D.C., var det meget vigtigt for mig at

vise, hvordan indvirkningen af blot bankregler kunne være farligt for en økonomi. Jeg viste eksemplet med Italien og Den europæiske Union. Så jeg bad medlemmer af Kongressen, som jeg mødte i 2016, om at gennemgå Dodd/Frank-loven, jeres banklov, fordi den er meget farlig. Der er bestemmelser om en regel for bail-in (ekspropriering af visse typer af bankindskud) i jeres Dodd/Frank-banklovgivning. Virkningen af bail-in i det europæiske banksystem har været meget, meget farlig. Ser man på aktieprisen for Deutsche Bank, f.eks., eller for italienske banker, så er aktieprisen og aktiemarkederne for disse banker faldet med gennemsnitligt mere end 70 % fra det øjeblik – altså fra januar, 2016 – hvor reglen om bail-in trådte i kraft i EU.

Denne regel er meget farlig. I har denne regel i Dodd-Frank. Den er aldrig blevet anvendt, men det kunne den blive om kort tid; så jeg mener, at I må revidere Dodd/Frank-loven. Jeg mener, at, hvis Trump vil gå ind for dette, vil han få støtte fra en meget stor del af det Demokratiske Parti, fra Bernie Sanders, mange kongresmedlemmer, som jeg mødte under mit besøg i D.C.

Gallagher: Jeg skal sige her, at LaRouchePAC i øjeblikket befinder sig i en mobilisering omkring en national appel. Det forlyder, at den første tale, Trump vil holde til begge Kongreshuse, bliver den 28. februar: vi er i en national mobilisering omkring en appel, der kræver, at han lover og fremstiller Glass-Steagall til denne Kongressamling den 28. februar – om kun én måned. Lyndon LaRouche har også krævet en afvisning af Steven Mnuchins nominering, en af de personer, du refererer til, til finansminister. Under hans høring i Senatet udtalte han sig ligefremt imod Glass-Steagall; på trods af den kendsgerning, at spørgeren (senator Maria Cantwell) mindede ham om, at den præsident, der har nomineret ham, i sin kampagne havde lovet at genindføre Glass-Steagall. LaRouche har krævet, at Mnuchin afvises og holdes ude af Finansministeriet.

Hvis der er mere, du ønsker at få frem til folk, der ser denne kanal i særdeleshed, så vær så god.

Zanni: Blot en sidste ting: Det er virkeligt gode nyheder med denne appel, som I lancerer i USA; for borgernes støtte er meget vigtig mht. at få politikere til at vedtage den rette lovgivning omkring banker og bankregler. Hvad med Europa? Og hvad med den amerikanske administrations næste skridt? Jeg håber, at den holdning, som den amerikanske administration fremlægger i forhold til Europa og Den europæiske Union, vil blive meget positiv for Italien. For at kunne træde ud af euroen har vi brug for støtte fra USA, og også fra Rusland. Så det er meget vigtigt, at den nye, samarbejdende holdning, som hr. Trump indtager mht. hr. Putin, til Rusland og til andre, fremvoksende økonomier, har en positiv virkning mht. at ødelægge konstruktionen af Den europæiske Union og genopbygge Europa. Et Europa, der bygger på suverænitet og frihed for nationer, og et samarbejdende Europa, der kunne fungere godt og også kunne samarbejde med USA fra den ene side, og med Rusland og det asiatiske område fra den anden side. Så vi har altså brug for begge siderne, brug for USA og Rusland, for at blive af med dette imperie-projekt, som er Den europæiske Union. Jeg håber, at hr. Trump vil fastholde sin holdning, vil bevare denne meget kritiske holdning, han har til EU, til Tyskland og til Europa. Vi kunne have et Italien, der forlader euroen og [kan ikke høres, 19:12] Europa, der genopbygger en ny historie; en ny ramme, der bygger på mere samarbejde, mere økonomisk vækst og flere jobs og mere investering. Det er mit håb, og det er min appel til den nye, amerikanske regering.

Gallagher: Fantastisk. Vi har talt i en halv time med Marco Zanni, medlem af EU-parlamentet.

(Hele videoen med Marco Zanni kan ses her)

De fire magter, der kan begrave Det britiske Imperium

Leder fra LaRouchePAC, 26. januar, 2017 – Den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov sagde følgende til det russiske parlaments, Dumaens, underhus:

»Vi mener, at, i takt med, at Rusland, USA og Kina opbygger deres relationer, bør denne trekant ikke være lukket eller rettet mod projekter, der kunne bekymre andre stater. [De bør være] åbne og retfærdige. Jeg er overbevist om, at Ruslands, USA's og Kinas økonomiske struktur er af en sådan art, at de i væsentligt grad komplementerer hinanden i den materielle og fysiske sfære.

Med hensyn til internationale sikkerhedsproblemer, så spiller disse tre lande en meget vigtig rolle. Rusland og Kina har begrænset forsøg på at introducere konfronterende, magtbaserede løsninger i verdenspolitik. Vi forventer, at Donald Trump, der har bekræftet, at han er forpligtende engageret til primært at fokusere på amerikanske [nationale] problemer og opgive indgriben i andre staters interne anliggender, vil gøre det samme.«

Det Kinesiske Udenrigsministeriums talsmand, Hua Chunying, responderede i dag til Lavrovs udtalelse og sagde, iflg. TASS:

»Kina, Rusland og USA er de førende, globale magter, og de er permanente medlemmer af FN's Sikkerhedsråd. Vi har et stort ansvar for global fred, stabilitet og udvikling.«

Beijing har intensiveret relationerne med strategisk partnerskab og samarbejde med Rusland, og har også bestræbt sig på at udvikle relationer, baseret på tillid, med USA,

sagde hun.

»Kina har derfor til hensigt at intensivere samarbejdet med USA og Rusland og bidrage i fællesskab til at løse opgaver og udfordringer i den moderne verden«, sagde hun.

Hun bemærkede ligeledes, at den russiske side gentagent har sagt, at de tillægger de russisk-kinesiske relationer stor betydning og vurderer dem højt. »Vi hilser dette velkommen«, sagde hun og tilføjede, at relationerne med strategisk partnerskab og samarbejde mellem de to lande har nået det højeste niveau, og begge sider har til hensigt i fællesskab at arbejde på spørgsmålene omkring regional og global fred, stabilitet og udvikling.

Den fjerde af de »fire magter«, som Lyndon LaRouche nævner, og som tidligere blev organiseret af Franklin Delano Roosevelt i hans egen kamp for at gøre en ende på Det britiske Imperiums verdensherredømme – er Indien. I dag, på Indiens 'Republikkens Dag', sendte den russiske præsident Putin til Indiens præsident og premierminister hilsner, som sagde, at det specielle og privilegerede partnerskab med Indien er en ufravigelig prioritet i Ruslands udenrigspolitik.

Ingen af de udviklinger, der finder sted i verden i dag, kan forstås uden, at man først begriber den kendsgerning, at denne mulighed nu er virkelighed.

Som Lyndon LaRouche forudså, så, byggende på det fundament, som Franklin Roosevelt lagde, kan denne kraft fra disse fire magter, hvis den konsolideres, gøre en ende på Det britiske Imperium for altid, og på afgørende vis, og for altid, bevæge verden ind i det Nye Paradigme. Dette er den opgave, vi har for os.

Foto: De Fire Magter [Illustration af Chance McGee]

Hold George Soros' allierede Steven Mnuchin væk fra Trumps Finansministerium!

Leder fra LaRouchePAC, 25. januar, 2017 – George Soros, mangeårig agent for den britiske indflydelse, mega-spekulant og ødelægger af nationer, er den selvudnævnte, førende finansmagt, der står bag det politiske fremstød for at ødelægge Donald Trumps præsidentskab, eller endda bringe det til fald. Han var også den førende, for ikke at sige den primære, sponsor af Barack Obamas adkomst til præsidentskabet. Det er en fatal fejltagelse, at én af George Soros' mangeårige medarbejdere, partnere og medinvestorer, Steven Mnuchin, nu måske bliver præsident Trumps finansminister!

Soros – som allerede har støttet en massemarch på Washington imod Trump, og som støtter et »forfatningsmæssigt« sagsanlæg, der intet som helst har på sig, i et forsøg på at stille ham for en rigsret – har ansat eller arbejdet sammen med den udpegede finansminister Steven Mnuchin omkring finansielle spekulationer i næsten 15 år. I Davos, Schweiz, sagde Soros: »Personligt er jeg overbevist om, at han [Trump] vil mislykkes … jeg ønsker, at han vil mislykkes.«

En godkendelse af Mnuchin truer med at ødelægge præsident Trumps løfte om at genopbygge USA's økonomi.

Donald Trumps administration vandt det amerikanske folks støtte med kampagneløfter om at modernisere Amerikas infrastruktur og bygge højhastighedsjernbaner, moderne havne og teknologisk avanceret vareproduktion. Dette indebærer, at Amerika atter får et rumprogram som Kina og Rusland har det,

og som ville forøge den amerikanske økonomis produktivitet, ligesom JFK's »Moonshot« gjorde i 1969. USA og verden har brug for termonuklear fusionskraft – den energi, der udgør Solens kraft, og som udleder simpel H2O som sit biprodukt – som energikilde til at udføre udforskning af andre himmellegemer.

En Steven Mnuchin i Finansministeriet vil ikke lade dette ske; han er modstander af en genindførelse af Glass/Steagall-loven, som Trump lovede »for atter at få kredit til at strømme til små foretagender«; han investerer sammen med spekulanten Soros, der bringer regeringer til fald gennem finansiel manipulation og ved at finansiere »farvede revolutioner«.

Mnuchin har været politisk og finansiel fælle til George Soros siden i hvert fald 2002. Efter 12 år hos Goldman Sachs – tænk på pro-Wall Street finansministre som Robert Rubin (1995-99) og Hank Paulson (2006-09) – blev Mnuchin rekrutteret af George Soros til at køre det Soros-støttede SFM Capital, der blev etableret for at købe »højrisiko-værdipapirer«. Mnuchin arbejdede også for Soros Fund Management. Støttet af Soros stiftede han Dune Capital Management med tidligere kolleger fra Goldman Sachs.

Nathan Vardi skrev i *Forbes*-magasinet den 22. juli, 2014: »Et hold, bestående af nogle af Wall Streets største navne og partner i Goldman Sachs, Steve Mnuchin, der var dets adm. dir., står til at indkassere en stor gevinst ved salget af One West Bank til CIT-gruppen for $3,4 mia.« Dette »hold« af hedgefunds var Soros Capital Management og seks andre funds, der købte Indy May og gjorde Mnuchin til adm. dir. af det omdøbte One West.

»I 2009«, fortsatte Vardi, »opkøbte gruppen aktiverne i det tidligere Indy May fra FDIC (USA's Statens Indskudsgarantifond), der havde overtaget dets aktiver. Gruppen betalte $1,55 mia. for banken, der var i vanskeligheder i finanskrisen, og det skatteborgerfinansierede FDIC gik ind på at dele tabene på en låneportefølje. Mnuchins

gruppe købte Indy Mac Bank, der udsatte titusinder af husejere, for $1,55 mia.; ændrede navnet til One West Bank og solgte den til CIT-gruppen for $3,4 mia. i juli 2014. Soros Management var gået i partnerskab med seks andre hedgefunds for at erhverve Indy Mac.«

Soros-Mnuchin-forbindelsen var så vedvarende, at en finans-website, ZeroHedge, den 11. nov., umiddelbart efter valget af Donald Trump, skrev, at »medarbejder ved Soros Fund Management, Steven Mnuchin«, var ved at blive kørt i stilling til noget større i Trump-administrationen.

Den generelle finanskrise og krisen på ejendomsmarkedet i 2008 kunne aldrig være sket, hvis Glass/Steagall-loven af 1933 ikke var blevet ophævet af agenter for Wall Street-spekulanter. Man ville ikke have haft nogen bailout (statslig bankredning) af spekulanter. I sin valgkampagne støttede præsident Trump og det Republikanske partiprogram genindførelsen af Glass-Steagall. Men, da Mnuchin var til godkendelses-høring i Senatets Finanskomite, sagde han til senator Maria Cantwell (D-WA), at han ikke støttede, og ikke ville støtte, genindførelsen af Glass/Steagall-loven af 1933. Der findes ingen anden Glass-Steagall at støtte, til trods for, at Mnuchin forsøgte at opfinde én.

George Soros mener, og håber, at præsident Donald Trump vil mislykkes. I et videointerview fra Davos Økonomiske Verdensforum den 19. jan., 2017, sagde Soros til *Bloombergs* Francine Laqua: »Personligt er jeg overbevist om, at han [Trump] vil mislykkes; ikke pga. folk som mig, der gerne ser ham mislykkes, men fordi de ideer, han ledes af, er iboende selvmodsigende. Disse selvmodsigelser er allerede inkorporeret i hans rådgivere … og i hans regeringskabinet. Man vil derfor se, at de forskellige etablissementer bekæmper hinanden og forårsager et meget uforudsigeligt resultat … uforudsigelighed er en fjende på lang sigt.«

Men, bortset fra blot Soros, så ønsker London at få kontrollen

over Trump-præsidentskabet og ændre det tilbage til Obamas krigskonfrontationer mod Rusland OG Kina, og til »globalisering«. Soros' mand er Londons og Wall Streets mand. Han må holdes ude af Finansministeriet.

Foto: Et fatalt triumvirat i den amerikanske regering: Præsident Donald Trump, der i sin valgkampagne har aflagt løfte over for amerikanerne om at genindføre Glass-Steagall, omgivet af den (måske) nye finansminister, Steven Mnuchin (højre) og dennes mangeårige partner ud i spekulations-'forretninger', den globale storspekulant, George Soros.

ECB's Mario Draghi kræver en løsesum for, at Italien kan forlade euroen

24. jan., 2017 – I et fundamentalt skift har præsident for Den europæiske Centralbank Mario Draghi for første gang diskuteret muligheden for, at et land kan forlade euroen. Dette gjorde Draghi i et skriftligt svar på en forespørgsel fra medlemmer af Det europæiske Parlament, Marco Zanni og Marco Valli. Draghis brev til de to medlemmer har skabt hovedoverskrifter i de internationale finansmedier den 23. jan. Draghis brev kan læses på engelsk her:

https://www.ecb.europa.eu/pub/pdf/other/170120letter_valli_zanni_1.en.pdf?be6aea5c0aa3596d1d08149b510ea707

Draghi har imidlertid krævet en løsesum på €359 mia. for, at Italien kan forlade euroen.

Disse €359 mia. svarer til Italiens nuværende gæld i »TARGET2«

clearingsystemet blandt eurozonens centralbanker (Eurosystem). »Hvis et land forlader Eurosystemet, må dets nationale centralbankers krav til eller skyld til ECB fuldt ud afregnes«, skrev Draghi.

TARGET2 er et clearingsystem for betalinger over grænser blandt nationale centralbanker inden for Eurosystemet. Det vedrører overførsel af såkaldte »centralbankpenge«, dvs., betalinger, der ikke er relateret til kommercielle kreditter.

I respons til Draghi kaldte Marco Valli TARGET2-regnskabet for »et illegitimt regnskab, der rent teknisk kan tilbagevises«, i en udtalelse, som rapporteres af Rom-avisen *Il Tempo*. Denne gæld »er forårsaget af dem, der ønskede at holde europrojektet i live for enhver pris. Så lad Romano Prodi, Mario Draghi, alle de regeringer, der forsvarede det, og alle de andre sponsorer af denne katastrofe [tage ansvaret]. Italienere har aldrig vedtaget at støtte enhedsvalutaen. Vi har længe krævet en debat i Europa om en kontrolleret opløsning af Eurozonen, i betragtning af den tekniske og politiske umulighed i at gennemføre et bæredygtigt valutaprojekt.«

Valli sagde imidlertid, at han var glad for, at Draghi har åbnet debatten.

»Frem til i går, var den blotte tanke« om at forlade euroen »et tabuemne, men fra i dag at regne ser det ud til, at sloganet 'for enhver pris' ikke længere gælder. Mario Draghi har indirekte indrømmet, med en tilsløret trussel, at et land kan forlade Eurozonen«.

Foto: Medlemmer af Det europæiske Parlament for Italien, Marco Zanni (venstre) og Marco Valli.

Xinhua Tv interviewer EIR om Trumps præsidentskab

22. jan., 2017 – China Xinhua News Network Corp., en engelsksproget Tv-nyhedskanal, der køres af Xinhua News Agency, gennemførte et 20 minutter langt interview med chef for *EIR's* Washington-kontor, Bill Jones, om Trump-administrationen og kinesisk-amerikanske relationer under Trump. Jones blev spurgt, om Trump-administrationen ville »bryde« med den amerikansk-kinesiske politik under Obama (som de generelt anser for positiv). Jones forklarede, at relationen ikke havde været så positiv, og at lanceringen af »genbalanceringen« ('pivot'; USA's doktrin om at 'genbalancere' USA's forhold til Asien) havde skabt temmelig mange spændinger i relationerne. Og alt imens Trump er kommet med henkastede bemærkninger, der har skabt stor bekymring i Kina, vil USA ikke være i stand til at gå fremad uden gode relationer til Kina.

»USA kan i realiteten ikke gå fremad i den retning, Trump har lovet, med hensyn til at udvikle økonomien, udvikle infrastrukturen, uden gode relationer til Kina«, sagde Jones. »Hvis Trump vil bygge højhastighedstog, udvikle byerne, bygge veje, kan Kina blive til stor hjælp. Jeg tror, han er i stand til, og er villig til, at indgå en aftale. Hvis han går i en anden retning og pålægger straffesanktioner mod kinesiske varer og forsøger at indlede en handelskrig, vil det være skadeligt rent globalt, men også for USA's økonomi, fordi alting så vil blive meget dyrere. Og jeg tror, at når det går op for præsidentens team, vil ingen indlede en handelskrig.«

Hvad med Trumps tilbagekaldelse af investeringer fra Ford og GM i Mexico? Jones forklarede, at man må forstå, hvordan den amerikanske økonomi er blevet ødelagt, ikke af Kina, ikke af Mexico, men af Wall Street-slænget, der gik efter større profitter fra billig arbejdskraft. »USA kan producere ting,

USA har en enorm arbejdskraftkapacitet – vore arbejdere er meget faglærte, også i andre industrier«, sagde Jones. »Men de behøver ikke fremstille biler. De kan fremstille andre ting. De kunne producere kernekraftværker. De kunne fremstille trykkamre for kernekraftværker. Vi kunne yde Kina, der er i færd med at lancere et betydeligt kernekraftprogram, noget af den teknologi, der kan produceres her – hvis vi var villige til at sælge det til dem. Og det ville forøge vores handel med dem. De begrænsninger, de problemer, vi har her, er alle selvforvoldte. Hvis USA ændrer sin politik og forsøger at opbygge sine industrielle muligheder, som jeg mener, ville være en god ting, behøver det ikke nødvendigvis være skadeligt for det, Kina gør, fordi man simpelt hen kan skifte over til et andet produktionsområde.«

Der var også spørgsmål om den amerikansk-russiske politik og om forslag, der nu kommer fra den kinesiske side, om at investere i amerikansk infrastruktur. Jones konkluderede med at sige: »Jeg tror, der måske kan blive lagt told på visse produkter, men jeg mener, at administrationen kan indgå en win-win-aftale. Det er adelsmærket i præsident Xis politik, denne win-win, 'Shuanying' strategi, ikke sandt? Og det kan han finde i USA, fordi vi er afhængige af hinanden. Den amerikanske økonomi bør vokse, og den kinesiske økonomi bør vokse. Hvis de begge vokser, vil de sælge til hinanden. Jo mere, de vokser, desto mere vil de købe og sælge. Så denne mulighed eksisterer, og Trump er en intelligent forretningsmand og tager dette talent med sig ind i præsidentskabet. Jeg tror, han kan nå frem til en aftale med Kina om den økonomiske situation, der ikke vil føre til konflikt.

Hele den 20 minutter lange video samt et udskrift kan ses på følgende webside:

http://en.cncnews.cn/news/v_show/62286_Trump_presidency:_Expert_on_future_U.S._domestic,_foreign_policies.shtml?from=singlemessage&isappinstalled=0

Kina lancerer stor opgradering af landbrugsjordens produktivitet

24. jan., 2017 – Kina vil pumpe $88 mia. ind i sin landbrugssektor hen over de næste tre år, for at forøge produktiviteten af 40 millioner hektar landbrugsjord. Det meddelte centralregeringsmyndigheder i går, med den hensigt at opgradere kvaliteten af landbrugsjord og styrke afkastet for at forøge produktionen af korn. Man håber på en forøgelse på 10 til 20 procent i kornproduktionen fra programmet, der involverer anvendelsen af de mest moderne landbrugsmetoder.

Kina er i øjeblikket afhængig af import af korn og soja, men ingen af handelspartnere behøver blive skadet. Men målrettet handling for at fremme produktivitetsforøgelse er afgørende på globalt plan.

Kinas styrkelse af høsten er især vigtig i betragtning af tabet af dyrkningsjord til diverse nye bebyggelser i løbet af de seneste årtier – også et problem i mange andre dele af verden.

Det ambitiøse mål med 40 millioner ha udgør en væsentlig del af Kinas dyrkbare områder. For at sætte det i perspektiv, så ville dette nye tiltag for forbedring af landbrugsjordens afkast svare til, at USA gik i gang med at forbedre afkastet i mere end 25 procent af hele landets dyrkede korn- og sojaarealer.

Ligeledes i går udstedte det Kinesiske Kommunistparti en

erklæring, der krævede mere planlægning for forbedring af Kinas landbrug for at være med til at imødekomme sikkerhed i fødevareforsyningen, samt gå frem mod målet for selvforsyning med korn.

Opgradering af landbrugsproduktiviteten er også en del af Kinas plan for at afhjælpe fattigdom i landdistrikterne. I de senere år har Kinas regering interveneret for at støtte landmændenes indtægter ved at implementere mindstepriser for deres produkter. Det princip, man anvender, er i overensstemmelse med »bundpriser« (mindstepriser) og potentielt set paritetspriser – ideen om, at man pålægger ved lov, at landmænd skal have en pris, der er tilstrækkelig til at dække deres omkostninger ved produktionen, pus en profit, der er nødvendig for at gøre fortsatte teknologiske forbedringer og fremtidig landbrugssikkerhed mulige.

I USA blev dette princip med paritetspriser implementeret under præsident Franklin Roosevelt og dernæst udfaset fra og med 1970'erne under afregulering.

I øjeblikket har USA et sagsanlæg mod Kina kørende i Verdenshandelsorganisationen og hævder, at det er forkert at fastsætte prisniveauet for at støtte sine landmænd. Men de amerikanske landmænd befinder sig i en krise som følge af tre år med faldende priser og manglen på intervention for at hjælpe fra regeringens side.

Foto: Lokalbefolkningen pløjer og sår deres marker ved hjælp af okser i Louping i Kinas Yunnan-provins.

Kina bygger verdens højeste ringvej omkring Lhasa, Tibet

24. jan., 2017 – Efter at have bygget verdens højeste jernbanelinje, Qinghai-Tibet-jernbanen, der åbnede i 2006, er kineserne nu næsten færdige med verdens højeste ringvej omkring Lhasa, hovedstaden i den autonome region Tibet. China News Service rapporterer, at vejen, der har en totallængde på næsten 100 kilometer, vil have seks vejbaner, syv tunneller og 27 broer.

De bemærker, at vejen, der vil blive fuldt ud åbnet i juni, i høj grad vil lette trafikpropper og udvide byens udviklingsmulighed, iflg. Lin Sheng, Lhasas viceborgmester.

Smukke billeder af vejen og den nu moderne Lhasa by kan ses i Sputniks rapport her:

https://sputniknews.com/asia/201701241049954192-china-worlds-highest-ring-road/

Foto: En arbejder, der syner lille på baggrund af de enorme bjerge, maler rækværket på broen over Lhasa-floden i udkanten af Lhasa by. [Sputnik]

RETTELSE Daisuke Kotegawa

Daisuke Kotegawa, en ven af Schiller Instituttet, har sagt ja til at være medlem af Schiller Instituttets Internationale rådgivningsråd, og ikke Schiller Instituttets bestyrelse, som det fejlagtigt blev rapporteret her i sidste uge.

Vi beklager fejlen.

Forhandlinger i Astana om Syrien slutter, med fælles russisk-tyrkisk-iransk erklæring

24. jan., 2017 – De interne syriske forhandlinger, sponsoreret af Rusland, Iran og Tyrkiet og med Kasakhstan som værtsnation, sluttede i dag med en fælles erklæring udstedt af Rusland, Iran og Tyrkiet. De tre regeringer, der optræder som garanter for processen, »genbekræfter deres forpligtelse over for den Syriske Arabiske Republiks suverænitet, uafhængighed, enhed og territoriale integritet som en multietnisk, multireligiøs, ikke-sekterisk og demokratisk stat, som det bekræftes af FN's Sikkerhedsråd«. De vil ligeledes søge konsolidering af våbenhvilen, der indledningsvist blev aftalt af de tre magter den 29. dec., 2016, og som efterfølgende blev støttet af FN's Sikkerhedsråd i Resolution 2336. De aftalte også »at etablere en trilateral mekanisme for at overvåge og sikre den fulde overholdelse af våbenhvilen, forhindre alle provokationer og afgøre alle modaliteter for våbenhvilen«, og de »gentager deres beslutsomhed med hensyn til i fællesskab at bekæmpe ISIL/DAESH og al-Nusra og at adskille fra disse, de bevæbnede oppositionsgrupper«.

Alexander Lavrentiev, chefen for den russiske delegation i Astana, rapporterede efter mødets afslutning, at forhandlingerne med de bevæbnede oppositionsgrupper erkendte betydningen af, at der lanceres en politisk proces i Syrien, og at det er nødvendigt at påbegynde arbejdet med en ny forfatning, som må vedtages gennem det syriske folks frie vilje.

»Vi håber på, at den bevæbnede syriske opposition vil være mere aktiv i denne retning«, sagde Lavrentiev, rapporterer TASS. »Vi vil forsøge at hjælpe med dette.«

Han rapporterede faktisk, at den russiske regering har overgivet til oppositionsgrupperne et forfatningsudkast, der har til hensigt at sætte gang i den politiske proces.

»Dette har vi gjort udelukkende fordi vi ønsker at fremskynde denne proces og give den en yderligere og stimulerende impuls, uden at intervenere i selve processen med at undersøge og vedtage landets fundamentale lov«, sagde Lavrentiev. »Vi mener, at denne proces bør ledes af det syriske folk selv«, sagde han.

Med hensyn til den trilaterale mekanisme for overvågning af våbenhvilen, rapporterede Lavrentiev, at militære eksperter fra alle tre lande har aftalt at oprette en trilateral gruppe i Astana, som vil begynde at fungere i begyndelsen af februar.

Erklæringer, der blev udstedt af de to syriske sider efter mødets slutning, indikerer, at, alt imens man afgjort har gjort fremskridt, så ligger der stadig meget arbejde forude, før en politisk afgørelse i Syrien kan opnås. Bashr al-Jaafari, Syriens FN-repræsentant og leder af regeringsdelegationen i Astana, sagde, at mødet var lykkedes med at opnå målet med at konsolidere ophøret af fjendtlighederne i et specifikt tidsrum, som ville bane vejen for en dialog mellem syrerne, rapporter SANA. Han sagde, at det samtidigt »var sorgfuldt« at sidde i det samme lokale »med andre syrere, der har forbindelse til udenlandske dagsordener og arbejder for udenlandske myndigheder, og nogle af dem er forpligtet over for terroristgrupper«. Han fortsatte, »vi vil imidlertid, uanset prisen, gøre dette for at redde vores stat og vort folk«. Jaafari kom også med anklager om, at den tyrkiske rolle i forhandlingerne var negativ. »Tyrkiet siger én ting og gør noget andet«, sagde Jaafari, iflg. Sputnik.

Mohammad Alloush, lederen af oppositionens delegation, svarede på sin side, rapporterer Reuters, at han havde reservationer over for ordlyden, som han hævdede, legitimerede Irans »åreladning« i Syrien og ikke adresserede de kæmpende, shiitiske oprørsmilitsers rolle.